



60 anys a l'Índia

Federico i l'Índia ja fa 60 anys que conviuen en harmonia. Durant aquest temps l'Índia ha rebut el treball, l'entrega i la vida d'aquell jove de vint-i-tres anys que va arribar ple d'il·lusió i amor envers els més desfavorits i marginats. En contrapartida, durant aquests anys el país l'ha embolcallat i li ha donat l'espiritualitat, l'alegria, la innocència, la joventut d'esperit i l'esperança dels necessitats que, gràcies a la tasca solidaria realitzada, han experimentat com entrava un raig de llum a les seves vides. Aquests anys han estat períodes d'estudi, de formació, de coneixement i de profunda estimació d'una societat immersa en una religió, cultura i costums molt diferents dels seus. Però Ja fa molts anys que el país i el teixit social l'ha fet fill seu; els pobres dels slums, els intocables i els adivasis l'han fet el seu germà, el seu **baba**. Pertany a l'Índia per adopció, vocació i voluntat.

L'Índia ha canviat molt en aquests 60 anys. Quan Federico va arribar el país començava a fruit de la llibertat aconseguida amb la independència; les seves estructures provenien d'un llarg període de colonialisme i res va ser fàcil. L'economia també patia greus situacions i hi va haver alguna etapa de fam generalitzada. Actualment l'Índia és un país emergent, amb una economia creixent d'un 7 o 8 % sobre el P.I.B. que fa pensar en una amant millora per a tots els grups socials. Però, això encara no és possible per a tothom. L'increment de la població ha estat, i encara és, molt alta i, com sempre, les zones rurals allunyades, els intocables, els adivasis i els habitants dels barris de barraques a les grans ciutats, no tenen accés a la sanitat, educació o vivenda que els drets humans i civils demanen. Queda molta feina per fer, nens i adults per escolaritzar, salut preventiva i curativa per establir, procurar sostenibilitat, aigua i llum i, capacitar per una feina digne, a més d'aconseguir que els marginats siguin conscients dels seus drets.

La tasca de Federico ha estat llarga, difícil en moltes ocasions, de lluita per aconseguir els propòsits; ha estat gratificant o a vegades descoratjadora, però sempre amb el fi de millorar les vides, la salut, l'educació i el futur dels col·lectius amb els que ha treballat. Són molts anys de treball que han donat el seu fruit a l'Índia, però també a casa nostra amb la instauració, fa vuit anys i per iniciativa d'un grup de familiars i amics, de l'organització, que primer va ser associació ADA, i que actualment és **ADA fundació per al desenvolupament dels adivasis**.

ADA, ha seguit les passes del camí que Federico Sopenya havia marcat amb els projectes de desenvolupament dels adivasis. A través de les contraparts que treballen a Maharashtra, ADA finança projectes educatius, de promoció de salut, de formació social i de la dona. Durant els últims cinc anys ha incrementat el número de socis i, molt significativament el de projectes finançats, fins a arribar en l'actualitat a 16 projectes. Actualment l'humil, però efectiva aportació de l'entitat al futur de les comunitat adivasis amb les que treballa, es veu amenaçada per la greu crisi que travessa el món, però bàsicament per la que afecta al nostre país. Aquest darrer trimestre no hi haurà fons per acomplir tots els pagaments compromesos, **cal la vostra generosa col·laboració**. La tasca que ADA realitza, amb el suport del socis i amics, s'ho val.



Una Catedral para los Adivasi

Federico Sopeña Gusi i Andreu Gusi Puig

El viaje a Mahad, a 160 kilómetros de Mumbai por la carretera hacia Goa, es de una belleza sorprendente. En esta época del año, en lugar de los áridos valles y los montes secos que cabría esperar, uno se encuentra con un valle frondoso regado por el río Savitri. La ruta transcurre entre bosques de teca, acacias, orquídeas, arboledas y campos de arroz que, al ponerse el sol, visten el paisaje de un verde dorado. A un kilómetro de la ciudad de Mahad se halla Jankalyan Trust, un internado y centro de trabajo social que nació hace algo más de 15 años.

Corría 1993 cuando el entonces Director de la llamada “Misión de Bombay” me comunicó que una bienhechora de Valencia dejaba una cantidad importante de dinero para la construcción de una iglesia. Mi respuesta fue hacerle llegar a aquella señora la intención que tenía yo en aquel momento de comprar, en nombre de la Diócesis de Bombay, un terreno en la población de Mahad. Quise subrayar que, si aceptaba la propuesta de adquirirlo, el terreno se destinaría a la construcción de un internado para niños Adivasis en el cual todos los días de fiesta se celebraría la eucaristía para la comunidad cristiana. Nuestro propósito era darle al edificio un uso cotidiano a favor de los más necesitados. Fue el Señor quien dijo: “Dejad que los niños se acerquen a mí”.

El solar se compró y, en el transcurso de estos años, el Padre Carlton Kinny, responsable de la gestión del terreno, ha ido adquiriendo parcelas adyacentes. Junto con los padres de los internos Adivasis, ha sembrado campos de arroz y huertos de verduras, ha construido un establo para 35 vacas y ha rodeado el internado (que acoge a 110 niños

Adivasis) de árboles frutales. Hoy día, en medio de la finca se está levantando un vasto edificio de tres plantas. Será en breve “la catedral” de los Adivasis.

DIARIO DE BURGOS



“El Adivasi no precisa de ningún edificio en el que encontrar a Dios o entrar a rezar. El universo estla lleno de señales que indican su presencia”

Las catedrales han proporcionado desde hace siglos autoestima y orgullo a los cristianos. Hoy son para nosotros un recuerdo de la fe de nuestros antepasados, y siguen siendo una fuente de orgullo por la belleza arquitectónica que encontramos en ellas, como por ejemplo la Notre Dame de Paris, Santiago de Compostela o la Catedral de Westminster.

Los Adivasis profesan una religión cósmica e invocan el espíritu supremo en todas partes: puede hacerse presente en el interior de un bosque, en la confluencia de dos ríos, en la cumbre de un monte o en una encrucijada de caminos. Los lugares en los que se manifiesta se marcan con piedras pintadas de un color anaranjado. Además, dicho espíritu asiste a los seres humanos en los momentos cruciales de su vida: el nacimiento, la adolescencia, el compromiso matrimonial, la enfermedad, la muerte y el culto a los antepasados.

El Adivasi no precisa de ningún edificio en el que encontrar a Dios o entrar a rezar. El universo está lleno de señales que indican su presencia. La finca de Mahad —que además del internado incluye un centro de formación para niños y jóvenes, uno de acción social, uno de reuniones y uno de oración— es motivo de orgullo porque, sencillamente, se ha construido para ellos.

Existirá siempre una tensión entre las necesidades básicas educativas y sociales de los más vulnerables (entre los 10.000 Adivasis, en la cercanía de Mahad, el 80% son analfabetos) y el orgullo de la apenas creciente población católica (10% según el directorio de la Diócesis de Bombay). Esta última sueña con una ostentosa iglesia al estilo europeo. Al recordar el himno eucarístico “ubi caritas et amor Deus ibi est” (“donde reina la caridad y el amor, Dios está presente”), el edificio cobra todo su sentido: es, para los Adivasis, como “una catedral”.

Aquella valenciana, que Dios la bendiga, dejó una herencia para levantar con ella una pequeña iglesia. Hoy, su último deseo se convierte en “una catedral” para los Adivasis.

Economia ADA 2009-2010

Les transferències s'han efectuat a primers d'abril'09, juliol'09 i octubre'09; la darrera de l'exercici s'efectuarà a inicis de gener'10. Cada transferència per un import de **35.216€**. A data de tancament d'aquest butlletí la disponibilitat en caixa és de **15.065€**. Aquest dèficit s'ha produït per no poder vendre les participacions UNION FENOSA que la Fundació ha rebut com a llegat pòstum d'un dels nostres benefactors (import nominal de 50.000€). Confiam que la generositat habitual de tots vosaltres pugui resoldre aquesta situació. I l'exercici del 2010 no podem ser tant ambiciosos. Recordeu a més, que el mes de desembre és la darrera oportunitat per efectuar donacions que desgravin a l'IRPF de 2009.

—————
“confiem que la generositat de tots vosaltres pugui resoldre aquesta situació”
—————

A banda, s'ha efectuat un crèdit sense interessos a Mahad per un import de 18.000€, que ha de permetre finalitzar la construcció d'un nou internat, i altres transferències extraordinàries de donacions de socis que han volgut cobrir projectes específics (com obres d'ampliació) a Mahad, Vasai, Mangaon i Shilonda, per un import total de 8.300€.

BENEFICIARIS

Com han repercutit les vostres aportacions? Els 14.0866€ han permès el manteniment de 8 internats amb 439 nens/es (pressupost aproximat per nen/a 200€/any), 33 aules per classes de repàs amb 970 estudiants (pressupost aproximat per aula 400€/any), 12 Bhonga Shales, escoles mòbil, per a 360 nens/es immigrants a les bòbiles (pressupost aproximat per cada Bhonga Shala 300€/any), el manteniment de 87 Self Help Groups, grups de dones, amb 2090 dones (pressupost aproximat per SHG de 360€/any) i la posta en marxa de mini-projectes econòmics, com confecció floral, cistelleria, conserva de aliments, cultiu de verdures, fabricació d'espelmes, compra de cabres....

MENÇEM MASSA?

Els nois i noies dels internats creixen saludables, contents i plens de vitalitat i obtenen bons resultats acadèmics. Tots estan prims, però ningú que ha visitat els internats ha parlat de signes de malnutrició. La seva dieta està basada en arròs, chapati, substituint el nostre pa, i vegetals amb curry força picants (per la majoria de nosaltres massa picant). Te amb un núvol de llet, un cop a la setmana un ou, els diumenges un tall de peix i els dies de gran festa uns tallets de pollastre.

I llavors ens preguntem: Quina és la nostra dieta? Podriem reduir la nostra ingesta de carn, peix i calories en general? Guanyariem en salut? Repercutiria en el medi ambient o bé sobre l'efecte hivernacle?

Reflexionem i gaudim amb moderació de les festes nadalenques.

PRESSUPOSTS

ANKUR- PENN	3.100E
ASHAGAD	7.920E
KARAZGAON	15.132E
KARJAT	9.500E
KOLAD II	3.224E
KHOPOLI	8.600E
KOLKHE	19.228E
MANGAON	8.020E
MAHAD	10.750E
NAGAR HAVELI	5.480E
NANDURBAR	20.072E
NANDURBAR II	6.000E
SHILONDA	7.500E
SHIRPUR	2.000E
TARA-KOLAD-JVT	3.660E
VASAI	10.500E
	140.866E

“Me n’anava a l’Índia a viure i a morir”

L'Andreu Gusi, l'Arthur Rohan i l'Agnès Felis han viatjat a l'Índia durant els mesos de novembre i desembre per filmar el documental “60 anys a l'Índia”, que té en Federico com a protagonista. Gràcies a ells, tenim l'oportunitat de conèixer-lo una mica més

Durant tots aquests anys d'anades i vingudes les coses han anat canviant a Catalunya. Quins aspectes t'han sorprès d'aquesta evolució de la societat catalana?

Francament, no sé si puc contestar aquesta pregunta amb exactitud. En l'àmbit personal, el que més em va sorprendre va ser tornar a conèixer la família, que al llarg d'aquests anys ha augmentat de manera desbordant. Em va sorprendre l'afecte que mostraven cap a mi les noves generacions, les posteriors als meus germans, sense haver-me conegut prèviament.

Quant a Catalunya, quan vaig tornar després dels primers vint anys em va semblar que havia entrat en el camí del progrés cap a la societat del benestar, incloent cert grau de consumisme.

Com decideixes entrar a formar part de l'ordre dels jesuïtes?

És una llarga història. El primer motiu és que vaig estudiar en un col·legi dirigit per jesuïtes, el de Casp. Allà vaig començar a conèixer la vida interior dels jesuïtes, de Sant Ignasi, Sant Francesc Xavier... Extraoficialment vaig descobrir que els jesuïtes eren responsables d'una sèrie de missions, com la de l'Índia. Al mateix temps, estudiàvem la història de les cultures, amb un llibre de



text del Pare Ruíz Amado on llegíem sobre budisme, hinduisme... Vaig començar a sentir parlar sobre la feina missionera dels jesuïtes.

Què sabies de l'Índia abans d'anar-hi?

A la classe de literatura sentíem parlar de les epopeies de l'Índia —el Ramayana, el Mahabaratha...—, però recordo sobretot les converses amb joves jesuïtes amb els quals ens trobàvem a l'estiu Valldoreix. Ells hi anaven a passar uns dies, i allà es produïa un intercanvi, un subministrament d'experiències per part seva, sobre els seus companys a l'Índia. Això va despertar el meu interès i el meu desig, encara vague, d'anar allà algun dia.

Què recordes del teu primer viatge a l'Índia?

El recordo amb bastant detall. El comiat dels meus pares, germans i germanes a l'estació de França, fins i tot alguna frase... La meua germana petita, col·legiala de Jesús Maria, va començar a plorar i el meu germà Àngel li va dir: “No comencis, Carmenchu, no comencis!”. Després

de set anys com a jesuïta, durant els quals no havia plorat mai, de sobte, quan el tren va arrencar i vaig perdre de vista els meus pares, vaig tenir unes ganes enormes de plorar. En aquell moment vaig sentir la força del desarrelament que allò suposava. Significava acomiadar-me per sempre; no els tornaria a abraçar de nou... Me n’anava a l'Índia a viure i a morir. A mesura que han passat els anys m'he adonat que, si per a mi va ser fort, per ells ho devia ser encara més. Des d'aquí els saludo i els dono les gràcies per haver estat tan generosos amb mi, per haver-me deixat escollir la meua vida.

Com va ser l'arribada?

Vam sortir de Madrid al desembre, amb molt de fred, i quan el Dakota en el qual volàvem va aterrar a Bombai i van obrir les portes, una bafarada de calor va entrar a l'avió. “Estem als tròpics!”, vaig dir. Era just el contrari d'on veníem, una calor sufocant. Era entrada la tarda i recordo les llums que il·luminaven els carrers i les parades. Recordo també l'arribada al Vinayalaya, on ens esperava el rector y tota la comunitat de jesuïtes. Ens van rebre amb un aplaudiment, ens van

saludar amb el “Namaste” amb què se saluda a l’Índia, i després ens van donar l’abraçada de rúbrica dels jesuïtes. De seguida, després de rentar-nos i posar-nos la sotana blanca, vam començar a fer vida normal. A les vuit del vespre un sacerdot recitava frases, donava idees i dirigia la meditació del dia següent. I després, a dormir.

Parla’ns d’alguna persona que t’hagi influenciat en el transcurs de la teva vida a l’Índia.

Primer hi va haver un jesuïta basc, Emilio Ugarte, que portava gairebé quaranta anys a l’Índia, a la província de Madurai. Era professor de filosofia i va ser qui ens va ajudar, al meu company Simón García Nieto i a mi, a estudiar la història de l’Índia, l’art dels pobles, l’arquitectura, els moviments reformistes religiosos, com Arya Samag, Brahmo Samag, o personatges com Swami Vivek Ananda. Era un home d’idees, interessat en acompanyar-nos en la nostra entrada a l’Índia.

Quins punts de contacte has trobat entre la religió índia i la catòlica?

Els escrits fundacionals del catolicisme, la base de l’estructura sobre la qual s’han anat edificant —de vegades amb molt de sentit religiós, d’altres no tant— els evangelis, no només són acceptats aquí a l’Índia, sinó que a més hi ha elements molt comuns als Upanishads, els Vedes, el Dhammapada, la doctrina de Buda... En primer lloc trobem l’amor, fins i tot cap a l’enemic, la indiferència envers ell en el sentit que no sigui motiu de les meves obres. També hi ha l’obligació de fer o desfer en funció de la finalitat que persegueixo en la meua vida: la glòria de Déu. En tots dos, es parla del ressorgiment del poble.

S’hauria d’aprofundir molt per contestar amb detall la pregunta, però puc dir que m’he sentit més cristià llegint i meditant a fons el Gita, que és un diàleg profund entre Arjuna i



Krishna en el marc de la gran batalla que conforma la part central del Mahabaratha. He meditat diverses vegades al voltant d’aquest text sagrat de l’hinduisme i em recorda molt al que Crist diu: el regne de Déu està dins de vosaltres i la divinitat rau en qui em segueix o em coneix, en qui coneix el Pare que m’ha enviat a aquest món. La il·luminació que trobo en aquests llibres m’ha despertat més encara. En els Vedes editats per Raimundo Pániker, per exemple, he trobat un material immens i preciós que parla de la vida, la mort, l’eternitat, l’amor entre l’home i la dona, la separació quan arriba el moment de la defunció...

*“M’he sentit més cristià
llegint i meditant a
fons el Gita”*



Esmenta un “ritual” especial en el teu dia a dia.

Com a jesuïta, la presa de consciència d’on estic des de la perspectiva de la meua missió. El temps que dedico a pensar com es relaciona aquesta missió amb el que ha succeït, el que està succeïnt i el que succeirà en el meu entorn i en la meua vida interior. Es podria definir també com a meditació: en presència de Déu, reflexiono sobre com van les coses, què em diu la meua consciència sobre com va tot en relació a la meua missió com a jesuïta.

Com va ser el teu primer contacte amb el poble Adivasi?

La comunitat jesuïta ha treballat amb els Adivasis des del principi de la seva presència a l’Índia. Ara que es parla de grans passes cap al desenvolupament en diverses ONGs, cal recordar que els jesuïtes van obrir el Banc de Gra a Ilhas, Goa, l’any 1557; això diu molt sobre fins a quin punt estaven implicats en el desenvolupament. Potser es tractava de ser previsors de cara a travessar l’època d’escassetat de menjar, però en tot cas ja hi treballaven a fons.

Quant a la meua feina, durant molts anys em vaig sentir molt aliè al poble Adivasi. Veia amb molt bons ulls, i fins i tot admirava, la feina que es feia

a les zones rurals de la província, però em va sorprendre molt que em cridessin a participar-hi. Va ser l'any vuitanta i escaig, quan el provincial ens va convocar a una sèrie de jesuïtes per respondre al cardenal de Bombai, que demanava que els jesuïtes obrissin el districte de Raigadhard, que malgrat ser molt proper a Bombai no comptava amb presència de l'Església. Ens vam preguntar què significava la "presència de l'Església". Així va començar el meu interès pels Adivasis. El cardenal havia pensat en formar un equip i em va sorprendre que m'hi inclogués perquè jo no tenia experiència en tot allò. El meu coneixement dels Adivasis es limitava als Kathkaris, que era el grup al que pertanyia la majoria dels que hi havia al nostre territori. Un cop m'hi vaig posar, em vaig trobar molt feliç menjant i bevent amb ells, de vegades aigua tèrbola.

"Em vaig trobar molt feliç menjant i bevent amb ells, de vegades aigua tèrbola"

Explica'ns alguna cosa que hagis après dels Adivasis.

Amb una frase ho resumeixo: després de conèixer amb ells, m'he preguntat diverses vegades: "Per què no he nascut kathkari?". M'han aportat experiències positives i descobriments: la seva simplicitat; l'amor entre pares i fills, i entre l'home i la dona; la pràctica d'una vida en comunió amb la natura, amb el camp i fins i tot amb els animals. Relativitzes moltes coses, com per exemple el fet d'emborratjar-se, que ara no el veig com un mal. En aquella cultura, amb els seus moments excel·lents i les seves limitacions, em resulta no només permisible, sinó també comprensible. He estat amb ells en diverses festivitats, i un

cop un home em va dir: "Podeu passar aquí la nit, però heu de saber que demà al matí estarem tots borratxos".

Què suposa per a tu l'inici i la continuïtat d'ADA?

ADA per a mi equival a compromís amb un poble que té limitacions en molts sentits: de tipus econòmic, en termes de desenvolupament... És un poble que difícilment es pot valdre per si mateix perquè els Adivasis, especialment els d'aquesta part de l'Índia, estan sotmesos a estructures d'injustícia que fan que sempre surtin perdent. ADA és un compromís per treballar amb ells en programes de desenvolupament, des de la base. Se'ls nega fins i tot el coneixement de l'existència d'aquests programes. La idea fonamental va sorgir del poble mateix i de visitants de fora, com la Mercedes Aiguavives o l'Anna del Arco, entre d'altres. Ells van suggerir l'idea de crear una fundació i jo els vaig dir que, malgrat que no era la meua especialitat, els donaria suport des d'aquí.

En quins principis consideres que s'ha de basar la cooperació?

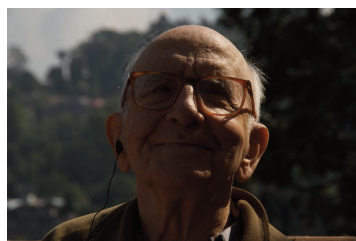
En primer lloc s'ha de basar en la humilitat: cooperar vol dir participar o contribuir a la tasca de persones o grups que ja operen prèviament. Per

tant, cal evitar l'afany de protagonisme. Hi ha molts pobles i regions del món que, de forma deliberada i intencionada, són empeses cap als marges del desenvolupament. Als poders internacionals els convé que a l'Àfrica continuï havent-hi conflictes i inestabilitat, per exemple, perquè així els poden utilitzar en benefici del creixement dels colonitzadors. Cal cooperar, però essent conscient que es tracta de contribuir amb el que altres ja duen a terme.

"ADA per a mi equival a compromís"

Què no t'hem preguntat i t'agradaria explicar als adivasistes?

Una diferència que hi ha entre l'Índia i Europa: l'espiritualitat d'aquest país, la presència del sentiment religiós i l'acceptació per part de tothom. L'Índia és un estat secular, però el fet de ser laic significa que en lloc d'adscriure's a una religió, les recolza totes. L'home és transcendent, s'entén en la seva totalitat. Al marge de la religió que professi cadascú, la transcendència és una dimensió essencial. És la base de l'espiritualitat i de la comprensió de l'ésser humà en tota la seva extensió. Com va dir Hans Kung, "Jesucrist m'ensenya a ser home".



Sempre que puc, llegeixo... el cens de l'Índia, que es fa cada 10 anys. És la lectura que em parla de la gent. És com la Bíblia.

A l'Índia, m'encanta menjar... arròs i dahl.

Un lloc que m'agrada de l'Índia és... Kalimpong, a l'Himàlaia.

Les deu rúpies que millor he gastat són... les que li vaig donar a una nena de dotze anys que anava a Goa i volia comprar un gelat perquè mai n'havia menjat cap.

Una manera de felicitar el Nadal podria ser... anar a casa d'amics, sobretot d'hindus i musulmans, sense fer referència a Crist necessàriament.

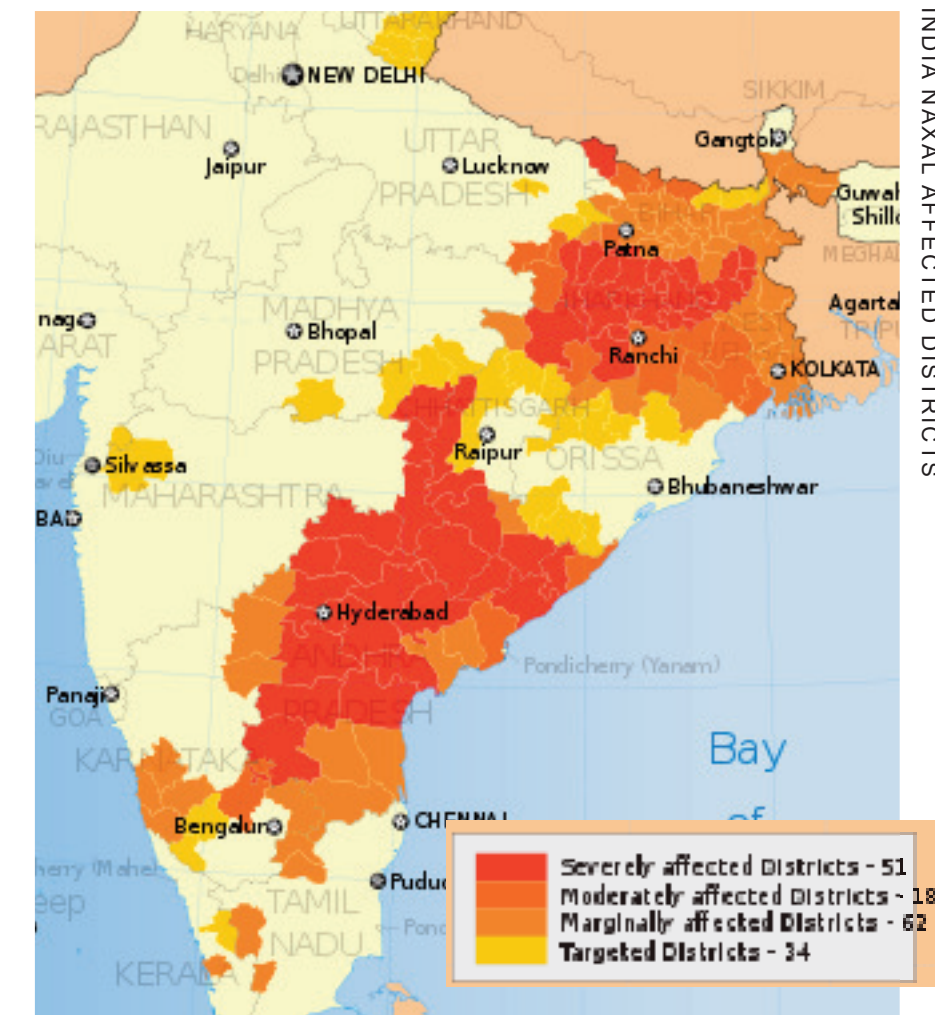
CPI-M. Moviment Naxalita

Escola de Cultura de Pau. Base de dades de conflictes i construcció de Pau

El conflicte armat que enfronta el govern indi amb el moviment armat maoïsta conegut com naxalita en diferents estats del nord i del est de l'Índia, té els seus orígens durant els 70', quan els moviments de camperols, organitzats en contra del sistema quasi feudal agrari que imperava en el país, van adoptar la ideologia marxista leninista i maoïsta i iniciaren la lluita armada. Els antecedents del moviment naxalita s'han de buscar en les revoltes camperoles de Telangana –Andra Pradesh- el 1944, també d'inspiració marxista, quan com a conseqüència de la crisi alimentària i de la inflació provocada per la 2ª GM s'agreujaren les condicions de vida de la població. La repressió aturà aquestes revoltes; futur gèrmen del moviment naxalita.

Malgrat que el Partit del Congrés va incloure en el seu programa la qüestió de la reforma agrària, després de la colonització persistiren les condicions de vida paupèrrimes, l'organització del treball agrícola i la propietat agrària basada en pràctiques properes a l'esclavitud en àmplies zones rurals del país. Al 1967 a Naxalbari, Bengala Occidental, es va iniciar una revolta, incitada pel Partit Comunista de l'Índia-Marxista (CPI-M), escindit del Partit Comunista de l'Índia, i amb una línia ideològica pròxima i antisoviètica.

Posteriorment, el 1969, es va tornar a escindir sorgint un tercer partit comunista indi, el CPI-ML, capdavant de la lluita armada camperola del país. Posteriorment, la revolta es va estendre a Andhra Pradesh, Orissa, Bihar i Maharashtra, entre d'altres. Durant els 70' es va intentar estendre la revolta naxalita a les ciutats, especialment Calcuta, ciutat amb una forta implantació comunista, però el moviment armat mai va



INDIA NAXAL AFFECTED DISTRICTS

aconseguir una força real en el context urbà. A finals dels 70', la direcció del CPI-ML rebutjà les accions de caràcter terrorista, donant lloc al sorgiment de faccions armades que van acusar el CPI-ML de capitulació vers el govern.

Una de les més importants d'aquestes faccions va ser el People's War Group (PWG), creada el 1980 i que va estendre la seva activitat a 7 estats, arribant a tenir el control d'amples zones en les que va establir un sistema d'administració paral·lel i un sistema de justícia propi. Aquest neix d'un dels principis que ha guiat el moviment naxalita al llarg de la seva existència, el de la necessitat d'eliminar els "enemics de classe". Va ser també a partir d'aquesta època que va reforçar els lligams amb altres moviments armats, com

el LTTE a Sri Lanka o el ULFA a Asma, així com amb el grup armat maoïsta de Nepal, amb qui manté una estreta relació.

Durant els 90' es va fer ús de la legislació antiterrorista, que els atorgava amplis poders.

El 2004 el PWG i el MCC van anunciar la seva unió i la creació d'una nova organització, el CPI-M (mateixes sigles que el moviment comunista originari), amb una àrea d'influència molt major (14 estats). El 2002, amb la declaració d'un alto al foc, el govern i els naxalites iniciaren les negociacions de pau, fins el 2005, sense assolir cap acord. A principis de 2005, aquestes s'interrompien definitivament i fins el moment no s'han tornat a reobrir.

PASSAT

Altaveu de les cultures. Amics de la Unesco de Barcelona. Durant aquest tercer Trimestre a la seu dels Amics de la Unesco de Barcelona s'han celebrat Els dijous de l'Índia; cicle de conferències que ha permès apropar la societat catalana al subcontinent indi.

CONCERT SOLIDARI de Fundació ADA a càrrec de Coral Primavera per la Pau. El diumenge 15 de novembre vam gaudir dels cants de la Coral Primavera i de la vostra companyia, va ser un acte ple d'emoció i joia. Es van recaptar 5.965 euros. Us agraim la vostra constància i compromís!!

FUTUR

US ESTEM ESPERANT.... APROFITA ARA QUE ENCARA QUEDEN DIES PER COL·LABORAR AMB ADA

SORT EN AQUESTES FESTES

TRADICIÓ ÍNDIA:

EL DIWALI

De tots els festivals hindús el Diwali celebrat arreu i considerat per alguns el Nadal cristià. Així mentre que en el cristianisme se celebra el naixement de Jesús, els hindús celebren l'arribada de Déu en la forma de Sri Rama



MODELS RANGOLI

El Diwali, terme del sànscrit Deepavali que significa conjunt de llums, se celebra durant els dos últims dies del mes hindú d'Asvin i els dos primers dies de Kartik (octubre-novembre), ja que són considerats els dies més foscos de l'any. Les llars indies s'il·luminen; llums, espelmes i dipas (làmpades d'oli) omplen el paisatge urbà i rural. Els orígens d'aquest festival són desconeguts, tanmateix al llarg dels segles n'han sorgit un gran nombre de llegendes, esdevenint el Diwali un reflex de la memòria índia. Segons el sistema de castes indi el Diwali es considera la festa pròpia dels Vaisyas (casta comercial), període durant el qual s'adora a la deessa de la Fortuna, Lakshmi Devi.

El Srimad Bhagavtan narra el pasatge en que els semidéus i els di-

monis van omplir l'oceà de llet per tal d'aconseguir l'Amrita (nèctar de la immortalitat), i d'aquest en va aparèixer Lakshmi. Per aquest motiu, a moltes llars hindús durant aquests dies se submergeix la seva imatge en llet. Durant aquests quatre dies es tanquen els llibres de comptabilitat i s'inicia un nou any comercial. A més, és tradició fer regals d'or i plata, així com estrenar peces de roba.

D'altra banda, per als Vaishnavas (aquells que veneren a Vishnu), l'origen del Diwali es remunta a la coronació de Rama com a rei d'Ayodhya, després de 14 anys de desterrament. Rama, setena reencarnació de Vishnu, és el major dels herois indis i el seu regnat simbolitza el pas de la foscor espiritual a la llum.

És per això que el rei Vikramaditya de Ujain va escollir el Diwali per com a data de coronació. El rei, de comportament exemplar, va marcar l'inici del que es va anomenar la Vikram era. Al nord-oest de la Índia, s'usa el calendari religiós del Vikram Sanvat, que comença amb aquest fet històric i que en relació al calendari gregorià correspon al 48 DC.

Per a molts etnògrafs en la multiplicitat del Diwali s'hi poden trobar aspectes d'encontre entre les seves tradicions, com són el canvi d'estació, la fi de la collita d'arròs i el pas del sol pel setè signe del zodíac, Balança.

La tradició canvia i aquesta celebració primordialment espiritual s'ha transformat en una festa comercial, on primen els regals i el luxe, tot deixant en segon terme els aspectes més rituals, com els cants i l'intercanvi de dolços i petits regals.

Nom:

Adreça:

Professió:

E-mail:

Freqüència: Mensual

Import: €

Forma de pagament:

Per transferència bancària a: CAIXA DE CATALUNYA- 2013 0248 44 0200629785

Per domiciliació bancària:

Títular del compte:

Codi de compte corrent:

Cognoms:

Població:

Telf:

DNI.:

Trimestral

Anual

Banc o Caixa:

Adreça oficina:

C.P.:

Data naixement:

Aportació única